

LAUREN KATE

PASSIE

Uit het Engels vertaald door Mireille Vroege

Van Goor

Eerste druk 2011
Vierde druk 2012

ISBN 9789000368136
NUR 285
© 2012 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Passion. A Fallen Novel*
oorspronkelijke uitgave © 2011 Random House, Inc., New York

www.bestofyabooks.nl

tekst Lauren Kate
vertaling Mireille Vroege
vertaling dichtregels op p. 5 Erik Bindervoet
omslagontwerp Marieke Oele
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Soest

Wil je me vangen, blijf vol van vertrouwen.
Mis je me hier, zoek ergens anders.
Ik sta daar te wachten op jou.

Walt Whitman, *Lied van mijzelf*

PROLOOG

Dark Horse
Louisville, Kentucky
27 november 2009

Er klonk een schot. Een breed hek ging met een klap open. Dreunende paardenhoeven galmden als een reusachtige donderslag over de baan.

‘En ze zijn vertrokken!’

Sophia Bliss trok de brede rand van haar Derby-hoed met veren recht. Hij was lavendelkleurig, zestig centimeter doorsnede, en er zat een sluier van chifon aan vast, die voor haar gezicht viel. De hoed was groot genoeg om haar eruit te laten zien als een echte liefhebster van de paardenraces, maar ook weer niet zo opzichtig dat ze er ongewenste aandacht mee trok.

Er waren drie hoeden speciaal besteld bij dezelfde hoedenmaakster in Hilton Head voor de race van die dag. Eén – een botergele bonnet – tooide het sneeuw-witte hoofd van Lyrica Crisp, die links van juffrouw Sophia zat en een broodje cornedbeef at. De andere hoed – een zeeschuimgroene strohoed met een satijnen lint met dikke stippen – kroonde de gitzwarte haardos van Vivina Sole, die er bedrieglijk ingetogen uitzag met haar handen in witte handschoentjes op haar schoot over elkaar geslagen, rechts van juffrouw Sophia.

‘Wat een schitterende dag voor een race,’ zei Lyrica. Met haar 136 jaar was ze de jongste van de Ouderlingen van Zhsmaelim. Ze veegde een lik mosterd uit haar mondhoek. ‘Niet te geloven dat het mijn eerste keer op de renbaan is, hè?’

‘Sst,’ siste Sophia. Lyrica was ook zo’n onnozele hals. Het ging die dag helemaal niet om paarden, maar om een geheime bijeenkomst van grote geesten. Wat maakte het uit dat de andere grote geesten er nog niet waren? Tot die tijd zaten zij hier. Op deze volmaakt neutrale locatie, bekendgemaakt in de uitnodiging met gouden letters die Sophia van een onbekende afzender had ontvangen. De anderen zouden ook komen, zeggen wie ze waren, en dan zouden ze samen

een aanvalsplan formuleren. Ze konden er elk moment zijn. Hoopte ze.

‘Prachtige dag, prachtige sport,’ zei Vivina droogjes. ‘Jammer dat ons paard geen eenvoudige rondjes loopt in deze race, zoals deze veulens. Vind je niet, Sophia? Er valt met geen mogelijkheid te voorspellen als hoeveelste de volbloed Lucinda zal finishen.’

‘Ik zei toch “sst”?’ fluisterde Sophia. ‘Bijt op je onnadenkende tong. Het we-melt hier van de spionnen.’

‘Je bent paranoïde,’ zei Vivina, waarmee ze Lyrica een hoge giechellach ontlokte.

‘Ik ben de enige die nog over is,’ zei Sophia.

Vroeger waren ze met veel meer geweest: op het hoogtepunt van de Zhsmaelim waren er vierentwintig Ouderlingen geweest. Een groepje stervelingen, onsterfelijken en een paar transeeuwigen, zoals Sophia zelf. Een as van kennis, passie en geloof met één gezamenlijk doel: de wereld terugbrengen in zijn onschuldige staat – terug naar dat korte glorieuze moment vóór de Val van de engelen. Ongeacht de gevolgen.

Dat stond klip en klaar geschreven in de code die ze samen hadden opgesteld en die iedereen had ondertekend: *ongeacht de gevolgen*.

Want het kon echt beide kanten op gaan.

Elke munt had twee kanten. Kop en munt. Licht en donker. Goed en...

Nou ja, dat de andere Ouderlingen zich niet op beide mogelijkheden hadden voorbereid lag niet aan Sophia. Toen die echter stuk voor stuk een briefje stuurden om te zeggen dat ze zich terugtrokken, kwam dat wel op Sophia’s schouders neer. *Je doelen worden te duister*. Of: *De normen en waarden van de organisatie zijn achteruitgegaan*. Of: *De Ouderlingen zijn te ver van de oorspronkelijke code afgedwaald*. De eerste lading brieven kwam, heel voorspelbaar, binnen een week na het incident met het meisje Pennyweather. Dat konden ze niet door de vingers zien, beweerden ze – de dood van een klein onbetekenend kind. Eén achteloos moment met een dolk en plotseling kregen de Ouderlingen de schrik in de benen en werden ze allemaal bang voor de toorn van de Weegschaal.

Lafaards.

Sophia was niet bang voor de Weegschaal. Het was hun opdracht om de gevallenen voorwaardelijk vrij te laten, niet de rechtschapenen. Minderwaardige engelen zoals Roland Sparks en Arriane Alter. Zolang je de Hemel niet verloochende, stond het je vrij een beetje te zwalken. Moeilijke tijden smeekten daar

gewoonweg om. Sophia was bijna scheel geworden van alle weekhartige excuses van de andere Ouderlingen. Maar ook al had ze de overlopers terug gewild – wat niet het geval was –, dan nog viel er niets aan te doen.

Sophia Bliss – de schoolbibliothecaresse die ooit als secretaresse voor de raad van bestuur van de Zhsmaelim had gewerkt – was nu de hoogste functionaris onder de Ouderlingen. Ze waren nog maar met hun twaalven. En negen van hen kon ze niet vertrouwen.

Dus zaten ze daar vandaag maar met z'n drieën, met hun reusachtige pasteleurige hoeden op hun hoofd, op de renbaan zogenaamd te wedden. En te wachten. Het was een zielige vertoning, zo diep als ze waren gezonken.

De race was afgelopen. Een luidspreker met ruis riep de winnaars om en de kanshebbers voor de volgende race. Overal om hen heen zaten rijke en dronken mensen te juichen of hingen onderuitgezakt op hun stoel.

Een meisje van een jaar of negentien met een helblonde staart, een bruine trenchcoat aan en een dikke, donkere zonnebril op liep langzaam het aluminium trapje op, naar de Ouderlingen toe.

Sophia verstijfde. Waarom was zij hier in hemelsnaam?

Het was praktisch onmogelijk te bepalen welke kant het meisje uit keek, en Sophia deed haar best om niet te staren. Niet dat het er iets toe zou doen; het meisje was toch niet in staat haar te zien. Ze was blind. Maar ja...

De Verschoppeling knikte één keer naar Sophia. Verdomd... die stommelingen konden andermans ziel natuurlijk zien branden. Sophia's levenskracht brandde op een laag pitje, maar moest dus toch nog te zien zijn voor haar.

Het meisje nam plaats op de lege rij voor de Ouderlingen, met haar gezicht naar de renbaan toe, en bladerde een informatiefolder van vijf dollar door die haar blinde ogen niet zouden kunnen lezen.

'Hallo.' De stem van de Verschoppeling klonk monotoon. Ze draaide zich niet om.

'Ik begrijp echt niet wat jij hier te zoeken hebt,' zei juffrouw Sophia. Het was een vochtige novemberdag in Kentucky, maar er stond inmiddels een dun laagje zweet op haar voorhoofd. 'Onze samenwerking is geëindigd toen jullie horden er niet in slaagden het meisje terug te halen. En dan kan iemand die zich Phil noemt nog zo de blaren op zijn tong praten, maar dat verandert daar niks aan.' Sophia boog zich naar voren, dichterbij het meisje toe, en trok haar neus op. 'Iedereen weet dat de Verschoppelingen niet te vertrouwen zijn...'

‘We zijn hier niet om zaken met jullie te doen,’ zei de Verschoppeling, die recht voor zich uit bleef kijken. ‘Jullie waren slechts een instrument om ons dichter bij Lucinda te brengen. We zijn nog steeds niet in “samenwerking” met jullie geïnteresseerd.’

‘Tegenwoordig is niemand meer in jullie organisatie geïnteresseerd.’ Voetstappen op de tribune.

De jongen was lang en slank, had een kaalgeschoren hoofd en droeg net zo’n trenchcoat als het meisje. Hij droeg een goedkope plastic zonnebril, zo een die je in de supermarkt bij de batterijen vindt.

Phillip liet zich naast Lyrica Crisp op de bank glijden. Net als het Verschoppeling-meisje draaide hij zijn gezicht niet naar hen toe toen hij begon te praten.

‘Het verbaast me niet je hier aan te treffen, Sophia.’ Hij liet zijn zonnebril over zijn neus naar omlaag glijden, zodat twee lege witte ogen zichtbaar werden. ‘Ik ben alleen teleurgesteld dat je mij blijkbaar niet kon vertellen dat je ook was uitgenodigd.’

Lyrica slaakte een kreetje toen ze de gruwelijke witte leegte achter zijn bril zag. Zelfs Vivina verloor haar beheersing en deinsde achteruit. Sophia kookte vanbinnen.

Het Verschoppeling-meisje stak een goudkleurige kaart omhoog – dezelfde uitnodiging die Sophia ook had gekregen – en hield die tussen twee vingers. ‘Wij hebben deze ontvangen.’ Alleen was die van haar zo te zien in braille geschreven. Sophia wilde hem van haar aanpakken om te kijken of dat echt zo was, maar de uitnodiging verdween met een snelle beweging weer in de trenchcoat van het meisje.

‘Moet je horen, stelletje klunzen. Ik heb jullie sterrenschoten gebrandmerkt met het embleem van de Ouderlingen. Jullie werken voor míj...’

‘Correctie,’ zei Phillip. ‘De Verschoppelingen werken uitsluitend voor zichzelf.’

Sophia zag dat hij enigszins reikhalsde om te doen alsof hij een paard over de baan volgde. Ze had het altijd al griezelig gevonden zoals de Verschoppelingen de indruk wekten dat ze konden zien. Terwijl iedereen wist dat hij ze met een vingerknip allemaal blind had gemaakt.

‘Jammer dat jullie het zo verprutst hebben toen jullie haar te pakken probeerden te krijgen.’ Sophia merkte dat ze op een hogere toon sprak dan verstandig was. Hiermee trok ze de blik van een ouder echtpaar dat de tribune overstak.

‘Het was de bedoeling dat we zouden samenwerken,’ fluisterde ze, ‘dat we haar gevangen zouden nemen, en dat is jullie niet gelukt.’

‘Het had toch niets uitgemaakt, of het nu wel gelukt was of niet.’

‘Pardon?’

‘Ze zou toch verloren zijn gegaan in de tijd. Dat is altijd haar lot geweest. En dan zouden de Ouderlingen nog steeds aan een zijden draadje hangen. Want dat is jullie lot.’

Ze wilde zich op hem storten, ze wilde hem wurgen tot die grote witte ogen uit hun kassen puilden. Ze had het gevoel dat haar dolk een gat in de kalfslederen tas op haar schoot brandde. Was het maar een sterrenschot geweest. Sophia wilde net van de bank opstaan toen ze de stem achter hen hoorde.

‘Neemt u plaats, alstublieft,’ bromde die. ‘Deze vergadering is geopend.’

Die stem. Ze wist meteen van wie die was. Kalm en gezaghebbend. Een stem die je op slag nederig maakte. De tribunebanken schudden ervan.

De stervelingen die bij hen in de buurt zaten merkten niets, maar er sloeg een golf hitte naar Sophia’s nek omhoog. Die sijpelde door haar lichaam en verdoofde haar. Dit was geen gewone angst. Dit was een verlamrende, maagzuur opwekkende doodsangst. Zou ze zich durven omdraaien?

Ze gluurde even heel subtiel uit haar ooghoek en zag een man in een zwart maatpak. Zijn donkere haar was kortgeknipt en hij droeg een zwarte hoed. Het gezicht was vriendelijk en aantrekkelijk, maar niet echt een gezicht dat je bijbleef. Goed geschoren, rechte neus, bruine ogen die haar bekend voorkwamen. Toch had juffrouw Sophia hem nog nooit eerder gezien. Maar ze wist wel wie hij was – dat wist ze tot in haar botten.

‘Waar is Cam?’ vroeg de stem achter hen. ‘Hij heeft een uitnodiging gekregen.’

‘Die speelt waarschijnlijk voor God bij de Verkondigers. Net als de anderen,’ flapte Lyrica er uit. Sophia gaf haar een mep.

‘Voor God spelen, zei je?’

Sophia zocht naar de woorden waarmee ze deze gigantische blunder kon goedmaken. ‘Een paar van de anderen zijn teruggegaan in de tijd, achter Lucinda aan,’ zei ze toen maar. ‘Onder wie twee Nephilijnen. Hoeveel anderen precies weten we niet.’

‘Mag ik vragen,’ zei de stem, die plotseling ijskoud klonk, ‘waarom niemand van jullie ervoor gekozen heeft om achter haar aan te gaan?’

Sophia had moeite met slikken en ademhalen. De meest intuïtieve beweging-

gen werden door haar paniek de kop ingedrukt. ‘We kunnen niet echt goed... Nou ja, we hebben niet de kwaliteiten om...’

Het Verschoppeling-meisje onderbrak haar. ‘De Verschoppelingen zijn momenteel bezig om...’

‘Stil,’ beval de stem. ‘Bespaar me je excuses. Die doen er niet meer toe, net zoals jullie er niet meer toe doen.’

Hun groepje bleef een hele tijd stil. Het was doodeng dat ze niet wisten hoe ze het hem naar de zin konden maken. Toen hij eindelijk weer het woord nam, klonk zijn stem zachter, maar niet minder dodelijk. ‘Er staat te veel op het spel. Ik kan niets aan het toeval overlaten.’

Stilte.

Toen zei hij zacht: ‘Het moment is gekomen waarop ik zelf de leiding moet nemen.’

Sophia smoorde haar kreet om haar afschuw te verhullen. Maar tegen de trillingen van haar lichaam kon ze niets doen. Zijn directe betrokkenheid? Dat was werkelijk het meest afschrikwekkende vooruitzicht denkbaar. Ze moest er niet aan denken dat ze met hem moest samenwerken om...

‘De rest mag zich er niet mee bemoeien,’ zei hij. ‘Dat is alles.’

‘Maar...’ Het ging per ongeluk, maar het woord ontsnapte toch aan Sophia’s lippen. Ze kon het niet terugnemen. Al die inspanningen die ze tientallen jaren had geleverd. Al haar plannen. Haar plannen!

Daarna volgde een langgerekte, alles verwoestende brul.

Die weergalmde over de tribune en leek in een fractie van een seconde de hele renbaan rond te gaan.

Sophia kromp ineen. Het lawaai leek bijna tegen haar aan te slaan, door haar huid heen te gaan en tot haar diepste binnenste door te dringen. Ze had het gevoel dat haar hart aan stukken werd gebonkt.

Lyrica en Vivina drukten zich allebei met dichtgeknepen ogen tegen haar aan. Zelfs de Verschoppelingen beefden.

Net op het moment dat Sophia dacht dat er nooit een eind aan het geluid zou komen, dat het eindelijk haar dood zou betekenen, maakte de brul plaats voor een absolute stilte waarin je een speld kon horen vallen.

Heel even maar.

Lang genoeg om om zich heen te kijken en te zien dat de andere mensen op de renbaan helemaal niets hadden gehoord.